

#Протест

Вестникът на активния човек

Разпространява се бесплатно

21 – 27 октомври 2013 г.

www.facebook.com/vestnikprotest

Брой 12

Общество по неволя

Снимка: Васил Гаризов

Не се стряскайте: есента дойде. Тя има своя стратегия и винаги е навреме. И неминуемо ще измени физиката на протеста.

Преди време, когато протестът бе още млад, ти се нахвърли в него с благородната стръв на човек, който не обича струпванията на безлични човешки маси, но не се отказва да търси умна колективна позиция, някакъв смислен формат на съжителство.

Делян Пеевски беше само поводът. Истинската причина е, че обществото ни узря, площадът се оказа подръка, истината се оказа близка и позната, а и времето беше хубаво.

Не те засегнаха мнозината, които говореха, че протестът ти няма да успее, че е глупав и наивен, че правителство така не се сваля, че сте като деца и протестното ви движение е детската градина на гражданското общество. Засегна те един уличен циник: бил си платен и си нямал смислени занимания. Да си платен, колко да си платен? Понякога връщаш хартия, за да си вземеш мляко вечерта, а смислени занимания имаш за още няколко живота. Това, че си ги оставил настрана за момента, не значи, че ги нямаш. Циничният умник не би разбрал, че този протест стана едно от най-смислените ти занимания. Да повярваш в обществото, което оживя спонтанно в него, и да събираш вечер след вечер, месеци наред, парче по парче това общество, да търсиш мостове и да рушиш предразсъдъци, да

изнамираш нови езици и без всякаква претенция да свещенодействаш с тях, да охраняваш настървено малките истини (големите ги знаем всички) – кой, ти ли нямаш смислени занимания?

Има хора, които с основание остават недокоснати от тези импулси. Няма да седнеш да ги убеждаваш. Предпочиташ искрени опоненти, отколкото повърхностни съмишленици. И все пак боли. Защото всеки от нас, ако е бил искрен, е пожертвал поне веднъж нещо, за да отстоява гражданството си. Всеки от нас е платил някаква малка или голяма цена. Никой няма да е същият.

Протестът ни също няма да е същият и това е знак, че е жизнеспособен.

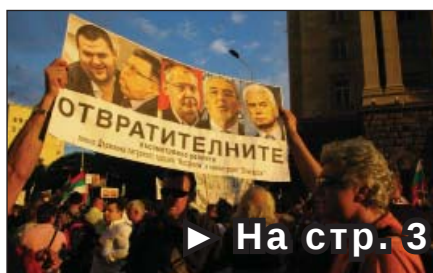
Не си забелязал. Докато си протестираш, протестът ти е пожелател. Все така вярваш и се радваш на вярващите хора, но ти е малко тъжно. Знаеш, много добре знаеш какво е в момента в Искърското дефиле или на Боянския водопад. Всичко в теб плаща цената за това, че отглеждаш и обгрижваш невръстното си общество. Особено онази част, която търси смисъл и живот в думите. Особено тя. Защото с „Оставка“ и „Червени боклуци“ не се живее. В някакъв момент ти идва да кажеш „Стига!“, но не се махаш оттам. Неестественото ти упорство е цената. Дните стават все по-малки, но понякога нощем чуваш растенето. Можеш да усетиш как се протягат костите. Един невръстен гражданин упорства в растежа и вървежа, заедно с любимото си, също тъй невръстно общество. И въпреки жълтото, все още е лято.

Твоят протест може да изглежда и иначе. Той не е само викове „Оставка“ („Червени боклуци“ не си викал и никога няма да викаш.) Не е само свирки и вузузели. Той е гражданин, твърд и грамотен, спрял между следобедата и вечерта да изпее името си, той е контакт с хора извън площада, той е отношение към проблемите, към бежанците, към полицията, към озлобените и невярващи сънародници, към всичко.

Затова, независимо какво ще напишете днес в дневника или вестника си – и есента, и кризата, и обществото са тук. Не се стряскайте: ние сме обществото!

Тъкмо в този протест сме общество по един особен начин. Някои го наричат спонтанност, други го наричат нетърпимост, трети го наричат непримиримост, четвърти – гражданска активност. Някои го наричат и инфантилност.

Аз го наричам общество. Общество по неволя.#

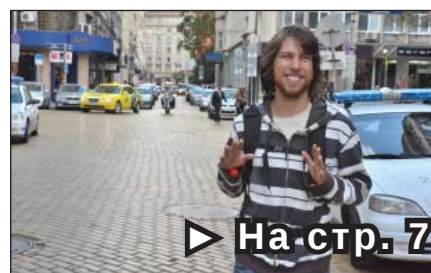
▶ На стр. 3

Кой кого
ще контролира

▶ На стр. 4

Урок
по манипулация

▶ На стр. 7

Докато сме тук, трябва да се борим
с несправедливостта

Протестът промени съзнанието на хората

Участници в протестите разказват за мотивите си

Весела Кучева

Излязох да протестирам, защото се подразних на явното нахалство на управляващите да издигат несъвместими с държавните постове личности. Ясно е, че властта е корумпирана, но множеството абсурдни решения, след които последваха първите протести от средата на юни, преливат чашата. Според мен протестът промени съзнанието на хората – гражданско общество вече съществува. Може би е добре да се продължи с множество креативни акции, които да впечатляват и да предават ясно посланията на протеста, да бъдат съгласувани с неговите цели. Ще се радвам повече, ако исканията на протеста бъдат чути от когото трябва. Единствената логична съдба на правителството е оставката.

Протестът продължава вече от доста време и е нормално да има различни етапи в развитието си. В началото всички бяха много по-екзалтирани, с повече енергия, след което настъпи лека умора. Създаването на Протестна мрежа със сигурност е важна стъпка в развитието на протеста. Възможни са и има и други форми на протест. Всеки, който подкрепя протестите, продължава да го прави и извън площада, например тичането на Софийския маратон с тениски с надпис „Кой?“ и скандирането на „Оставка“ преди старта му или надписите и плакатите, които хората правят, докато са на почивка, и след това се снимат с тях, за да покажат подкрепата си.

Мисля си, че би трябвало да има някакъв диалог с властта. Той обаче следва да е честен, а от подобно правителство като сегашното не очаквам честност. В този смисъл диалогът не е възможен. Колкото до държавните институции извън парламента и правителството, доколкото те изразяват свои становища, базирани на конкретни принципни позиции, а не на сляпо подчинение на заповеди, диалог със сигурност трябва да има. В една кризисна ситуация диалогът е особено препоръчителен, но тук вече функциите на протестното движение доста се разширяват и развиват. Според мен протестното движение следва да се занимава конкретно с протестите. Съществуват институции и организации, които да реагират при нужда.

Не е задължително да убеждаваме с думи хората да променят позициите си. Надявам се онези, които смятат, че нищо няма да се промени, сами да се убедят, след като видят резултатите от промяната.

От известно време вече не излизам на площада – струва ми се, че уличните шествия нямат ефект за свалянето на правителството. Те бяха етап от масовото недоволство срещу него. Една реакция, която не бе чута. Време е да се намери нов, по-ефективен начин. Не знам какъв би трябвало да бъде той, но все пак много уважавам хората, които продължават да бъдат активни протестиращи.

Владислав Рашков

Излязох да протестирам заради назначението на Делян Пеевски за шеф на ДАНС, заради политическата криза и духовен упадък в България и защото смятам, че протестът

Снимка: Юлиан Собаджиев

е най-ефективният начин за граждански натиск над властта. Специално този протест сложи началото на гражданското общество в България. Според мен трябва да остане мирен, постоянен и масов. Засега исканията на протеста и в частност на Протестна мрежа, от която съм част, ме удовлетворяват.

Правителството на Пламен Орешарски дойде на власт чрез манипулации на изборите. Това се потвърди от многобройните сигнали за процедурни нарушения в процеса на самите избори. Правителството действа в интерес на тесни кръгове и легитимира властта си, като манипулира имиджа на обществения натиск срещу него и си купува поддръжници в страната. То продължава да е на власт, защото партиите в Тройната коалиция знаят, че при нови избори няма да се върнат в Парламента, особено в условията на увеличената обществена информираност.

Протестът ще продължава и ще стимулира развитието и укрепването на гражданското общество. Единственото, което не харесвам на протеста, е наглото присъствие на ГЕРБ. Диалог с властта и всички нейни производни не е възможен. Властта не познава думата „диалог“. В кризисни ситуации приемам да има взаимодействие с властта, но в конкретния случай не виждам такава база. Протестното движение трябва да продължи усилията си за оставката на Пламен Орешарски. Като алтернативни форми на площадния формат виждам кампании против крупните бизнеси след доказване на зависимостите им с властта. Примерно: „Не зареждай в Лукойл“, „Не депозирай в КТБ“ и т.н. Същевременно отчитам комуникация с онези, които не вярват в промяната. Необходимо е обаче време. Аз повярвах в гражданското общество, в алтруизма, в промяната, в силата на България. Колкото до това дали протестът успя, да, той успя още на 14 юни 2013 г., защото обедини много хора – и все още го прави. Затова и към момента съм активно протестиращ. Имам своето място в България – виждам се като радетел на демократични ценности, общественик, журналист, който не се предава за промяната на България към демокрация.#

Кой кого ще контролира

Нов епизод на държавната регулация с предизвестен край

На 17.10.2013 г. Парламентът прие **Закон за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, който регламентира осъществяването на фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск на територията на страната, който ще се извършва от Национална агенция по приходите (НАП) и няма да се прилага върху стоки под митнически режим.** Този законопроект влиза в сила от началото на 2014 г., а до края на 2013 г. би трябвало да **заработи и дирекция „Фискален контрол“**. По изчисления на Министерството на финансите в нея следва да бъдат **ангажирани между 250 и 300 служители**. В близката седмица ще бъде обявен подбор сред служителите на НАП, които искат да работят в новата дирекция – тоест се запазва сегашната численост на персонала на Агенцията.

Какво означава това? Национална агенция по приходи получава правомощията да спира и проверява транспортни средства над 3,5 тона, превозващи „стоки с висок фискален риск“. Тя ще може също така да изисква документите, съпровождащи стоките, да поставя и отстранява технически средства за контрол (пломби, GPS); получава право на достъп до мястото на разтоварване, като ще може да присъства на самото такова, както и да изисква обезпечение при установяване на несъответствия на вида и количеството на стоките. Проверката ще се осъществява от мобилни и регионални екипи от данъчни служители, които ще носят отличителни знаци. Ще бъдат открити контролни фискални пунктове в близост до всички ГКПП, където ще проверяват мобилните екипи. Регионалните екипи, от своя страна, ще действат в пет региона, отговарящи по обхват на петте териториални дирекции на НАП, със задачата да проследяват превозните средства, да ги издирват, ако не са на посоченото място за разтоварване, и да отстраняват пломбите и другите технически средства, когато пристигнат там.

Контролът на рисковите стоки ще се прилага в три случая – когато продавач е българско дружество и стоката е за държава – членка на ЕС, при транзитно преминаващи стоки и при стоки в страната. Фирми, участващи в подобна сделка, се задължават предварително да уведомят НАП, че им предстои такава.

Целта на промените е борбата с ДДС измамите. Според заместник-министъра на финансите Людмила Петкова тези мерки ще попълнят приходната част на бюджета с 200 млн. лв.

Какво обаче не става ясно?

1. Кой стоки ще бъдат класифицирани като такива „с висок фискален риск“ и ще подлежат на проверка?

Споменават се единствено хранителни стоки и строителни материали. НАП ще определя какво попада в тази категория. Списъкът ще бъде одобряван от министъра на финансите и актуализиран всяка година. Въпросът е сложен и все още без отговор. А до предполагаемото влизане в сила на промените остават по-малко от три месеца.

2. Няма информация колко ще струва това както на държавата, така и на бизнеса.

Разходите по въвеждането на новия режим са свързани със закупуване на техническите средства за контрол, специализиран програмен продукт „Фискален контрол“ и

за обозначителни знаци на мобилните екипи. Бизнесът, от своя страна, следва да заплати за комуникацията с органите на реда, за уведомяването им, че превозва „стоки с висок фискален риск“ и за обезпечението им, когато получателите са посочени като рискови от НАП.

3. Как НАП решава кои са рискови получатели?

Такива следва да бъдат участвали в измами с ДДС, но откъде се набавя информация, коя такава се приема за достоверна – възможно е да има съмнения за дадена фирма, но как ще бъдат проверени те? И значи ли, че всяко съмнение, макар и недоказано, автоматично я поставя в графата „подозрителна“ и е необходимо тя да подлежи на по-сериозен контрол?

4. НАП има достатъчно правомощия, а с това изменение получава още повече.

Опасението на бизнеса е, че те не се използват добросъвестно и обикновено подобни промени, които се спускат в незавършен вид и рядко са били предмет на обсъждане с негови представители, засягат изрядните фирми.

Звучи ли ви познато?

Преди десетина години, през 2001 г., тогавашният министър на финансите Милен Велчев сключи договор с английската компания „Краун Ейджънтс“ за **мобилни митнически групи**. През 2006 г. Пламен Орешарски поднови договора с английската фирма за нови **20 милиона лева**. Имахме вече мобилни митнически групи, за които **платихме близо 90 милиона лева**.

Но контрабандата не спря.

Какво ли са замислили управляващите сега и колко ли милиона лева ще струва новото звено?

Ще продължаваме да питаме, защото сме изправени пред поредния неясен законопроект, показващ как правителството остава глухо за исканията на бизнеса и вместо да работи в полза на съживяването и развитието му, го затыга в нова административна примка. Въпросите остават много повече от отговорите.#

Михаела Лазарова

Урок по манипулация

Фани Михайлова

Снимка: Юлиан Собаджиев

Представете си общество – наследник на велика цивилизация, заселено на ключово място между Запада и Изтока. Преживяло възходи и падения, падения и възходи. Някога силно, а днес загубило хъс и смелост. Разединено, егоистично и нехаещо.

Предложете съответно заплащане за работната сила в това общество. Ниско, на ръба на оцеляването. Да видим ще живее ли нормално с него. Успее ли, направили сме крачка към успешната манипулация. Отдавна пречупено, колко ли дълго ще свежда глава? Колкото повече мълчи, толкова повече ще го предизвикваме. Ще вдигаме цените, таксите, данъците, ще го пресираме, ще го караме да мизерства и дори да спре да мечтае за по-добър живот. Ще го накараме да забрави, че може да има по-добър живот. Ще го накараме да свикне с мизерията и да започне да се шегува с нея. Успеем ли и в това, приближаваме се с още една крачка до съчината на нашия план.

Щом сформираме отчаяно, мизерстващо и търпеливо общество, започваме да поддържаме жалкия му статут. Лесно и просто е: разсипваме образователната система, така че дори без средно образование човек да влиза лесно в порочния кръг на нископлатената работна сфера. Ще поддържаме отчаянието на обществото, лишавайки го от адекватно лечение при необходимост. Така то ще знае, че здравето е пари, а парите идват от много работа.

Този резултат е напълно задоволителен: ако работи и мисли само за работа и пари и е заето с това да оцелява с всеки изминал ден, обществото ще спре да обръща внимание на всичко важно, което го заобикаля, и ще забрави, че може да го промени. Манипулацията ни ще бъде успешна, ако успеем да го направим възможно най-ниско образовано, нископлатено, най-заблудено и отчаяно. Така негови единствени занимания ще останат леснодостъпните вестници и телевизии, пиенето и възпроизвеждането.

Тъкмо това ни е нужно. Колкото повече бедни семейства има в избраното от нас общество, толкова повече домове за деца и възрастни ще строим. За тях ще получаваме помощи от други, по-заможни общества, а парите от помощите ще прибираме, защото така или иначе никой не ги следи.

Не бива да пропускаме друг важен момент. Създаването на илюзията за по-бедно от „нашето“ общество. При него ще направим същото, но в пъти по-безкомпромисно. Ще направим начина му на живот толкова жалък, че да го принудим да оцелява както може. Ще го държим тотално необразовано, за да можем да го използваме, когато имаме нужда от него. Ще приравним гласа му към филия хляб и кебапче и то ще стане нашият коз на избори.

Вече почти сме създали желаното идеално манипулирано общество. Тъй като в 21-ви век трудно можем да ограничим достъпа му до външния свят, ще трябва да се примирим с факта, че въпросното общество ще има своята интелигенция, своите будни и ерудирани хора. Те, разбира се, също ще бъдат бедни, може би не толкова, колкото останалите, но определено

по-бедни от хората в другите съвременни държави. Не се тревожете, ще манипулираме и тях.

На ход са медиите – най-доброто средство за манипулация. Ще ви се усплади да откриете, че колкото по-достъпно опростява фактите една медия, толкова по-голям интерес събужда и толкова по-лесно обществото ще вярва на лъжите, които му пробутваме чрез нея. А от заблудата, в която живее то, ще печелим ние.

Понеже сме част от съвременния свят, няма как да лъжем за всичко. Редно е да осигурим на обществото нещо, наречено „свобода на словото“. Разбира се, ние ще контролираме тази свобода, но ще я има, за да не пораждаме големи съмнения.

При развитите днешни технологии актуална информация може да се получи отвсякъде. Ние ще я наблюдаваме, а при нужда ще я скриваме или изопачаваме в наша полза. Не е трудно, въпрос на обикновена игра на думи.

Устроим ли добре машината си за манипулация и контрол, можем лесно да изолираме всеки, който се опита да я разбие. Събираме факти за него, които звучат грозно и отблъскващо, добавяме малко лъжлива информация и пускаме всичко това в нашите етвини и достъпни медии. Обществото се връзва, гарантирано. Ако пък сме направили недостъпни за по-голямата част от това общество скритите потайности на необятния интернет, то със сигурност няма шанс да стигне до истината. Ще му пускаме реално заснети кадри с подходящи лъжливи коментари. Необразованото мнозинство веднага ще захване.

Помислили за всичко, остава да дадем възможност на будните индивиди от обществото да се опитат да го раздвижат. Те ще опитват, някои ще се откажат, ще заминат да живеят в чужбина, други ще останат и ще продължат да се опитват – и все някога може да успеят. Но не се притеснявайте, защото дори и шепата будни хора да успеят да раздвижат останалите, ние имаме готов план за действие.

Протест срещу ниските заплати и пенсии? Няма проблем, вдигаме ги с 50 лв. Протест срещу високите цени на тока и парното? Няма проблем, сваляме ги с 3 лв. Протест срещу високите цени на бензина? Няма проблем, сваляме го с 0,99 лв. Всичко е измислено. Когато държиш едно общество бедно, то се радва на стотинките, с които облекчаваш разходите му. От време на време пускаме и еднократни помощи. Дори не е нужно да ги пускаме, отчаяното общество ще се хване и на обещания. Както и на всяка въдица, която му пускаме. Само трябва стръвта да е всеки път с различен вкус.

Така се прави. Манипулацията не е сложно нещо. Накарай обществото да мечтае за неща, които не може да има. Щом му ги обещаеш, то ще ти поярва, защото по-лесно вярва на чужди думи, отколкото сам да търси истината. Особено когато от грижи и проблеми няма време и сили да я търси.

**„И ще познаете истината,
и истината ще ви направи свободни“**

Евангелие по Йоан, 8:32

Може би искате да знаете как да се предпазите от подобна манипулация? Ще ви кажа. Не възприемайте всичко, което виждате и четете, за абсолютна истина. Съмнявайте се, проверявайте и разсъждавайте. Само така ще стигнете до истината, до истинската истина.

Когато стигнете до нея, ще усетите в гърдите ви да се надига лъвът, останал като частица от предците ви. Той ще ви поведе на борба срещу лъжата и манипулацията. Лъвското ви сърце ще затупти като великите сърца, борили се някога за земите ни. Докато се борите за правото да живеете както искате, най-сетне ще усетите, че сте свободни. Никога след този миг няма да почувствате примката около врата си, защото ще знаете, че можете да живеете и без нея.

Научих...

Бисер Дянков

Етичен кодекс на МВР

Чл. 26. Държавният служител, в действията си, винаги се съобразява с основните човешки права, между които правото на свобода на мисълта, съвестта, религията, изразяването на мнение, правото на мирни събрания, свободно движение и ползване на собствеността на всеки човек.

Научих се как се преследват политици.

Научих се да си разпервам ръцете, за да показвам на блъскащите ме полицаи, че съм с мирни намерения.

Научих се да искам идентификация на полицаи (име, чин, служебен номер, РПУ, значка).

Научих се да затварям задните входи, откъдето избраните от народа политици бягат от срещата си със същия този народ, и в частност – от мен.

Научих се да разпознавам полицейска диверсия, когато натискат с щитовете безпричинно от едната страна, за да отвлекат вниманието от действието на друго място – основно заден вход.

Научих се, че хората, които организират полицаите на място, са глупави и бавни.

Научих се, че мотивирани протестиращи със средства на комуникация винаги са преди полицаите и задават тона на действията.

Научих се как да изненадвам охраната на политиките със светкавична организация.

Научих се да задавам тона на политическия живот в страната.

Научих се да разпознавам полицаи под прикритие.

Научих се да разпознавам политически функционери под прикритие.

Научих се да разпознавам и да се пазя от провокатори. (Еднакви са. Сигурно ги клонират някъде.)

Научих се да игнорирам Волен Сидеров. Това доведе до края на политическия му живот.

Научих се да откривам организирани „спонтанни“ протестиращи.

Научих се да спирам протеста, за да не се води по организирани „спонтанни“ протестиращи.

Научих се да давам вода на полицаите в жегите.

Научих се да се ръкувам с полицаите и да ги поздравявам, когато си вършат работата.

Научих се, че полицаите се страхуват от камери.

Научих се, че полицаите се страхуват от адвокати (и че не знаят каква е разликата с юрист).

Научих се да разпознавам опити да се раздели даден протест на малки групички.

Научих се да разпознавам спонтанността на даден протест по вида на плакатите.

Научих се да гоня моя министър-председател по улиците на София.

Научих моя министър-председател да бяга от мен.

Научих се да ходя на протест в различни градове.

Научих се да давам кураж на обезверени граждани.

Научих се да говоря пред камера и микрофон.

Научих се да разобличавам продажността на медиите.

Научих се да се боря за обществото си.

Научих се, че да задавам неудобни въпроси дава сили и воля.

Научих се да споря спокойно с циници.

Научих се да споря спокойно с циника в мен.

Научих се, че е възможно да действам, въпреки че се съмнявам.

Научих се, че мога да променя обществото си.

Научих, че има много хора като мен.

Научих се, че можем да правим неща заедно.

Научих се, че можем да градим бъдещето си заедно.

Научих се, че свободният гражданин е длъжен да изразява позицията си.

Научих се, че за да се промени обществото, трябва да направя нещо лично аз.

На всички тези неща ще науча дъщеря си.

Надявам се някои от тях да не й трябва.#

Гаф на седмицата

1. БСП внесе поправката за отмяна на забраната за пушене на закрито

Девет депутати от левицата са внесли на 16 октомври поправка в закона за здравето, с която се отменя пълната забрана за пушене на закрити обществени места. Под промяната, която все още не е публикувана на сайта на парламента, са се подписали Спас Панчев, Димитър Дъбов, Димчо Михалевски, Мартин Захариев, Добрин Данев, Атанас Мерджанов, Корнелия Нинова, Татяна Буруджиева и Тодор Радулов. Очаквайте анализ в следващия брой на вестника.

2. „Увеличение на учителските заплати през 2014 г. няма да има, това са икономическите реалности“

Това обяви на 10 октомври 2013 г. министърът на образованието проф. Анелия Клисарова при представяне пред парламентарната комисия по образование на Концепция за развитието на учителите. След като взехте 1 млрд. лева, които не знаем за какво ще използвате, това ли е Вашата „концепция“, г-жо Министър? И така ли смятаме да развиваме нацията? Същия ден се разбира, че заради неизплатени заплати стачкуват и миньорите.

3. ООН уличава България в лъжа

„Когато центровете във „Враждебна“ и „Военна рампа“ са приемани, е присъствал представител на Върховния комисариат на ООН за бежанците (ВКБООН – бел. ред). Приети са центровете от тях, като е казано, че условията са нормални“, каза пред БНТ новият шеф на Държавната агенция по бежанците Николай Чирпанлиев.

Ето обаче отговора на ВКБООН: „ВКБООН в действителност бе информиран от медиите, че центровете са вече функциониращи, приемащи хора, и Агенцията на ООН за бежанците не е имала предварителна информация за тези центрове или опасните условия на живот, които се предлагат на хората, нуждаещи се от закрила“. #

Снимка: Юлиан Собаджиев

Протестът не предлага алтернатива

Или защо Протестна мрежа не бива и не възнамерява да се превърне в партийна структура

Миряна Захариева

Ако си от хората, които не подкрепят протеста, вероятно един от основните ти въпроси към протестиращите е: „След оставката какво? Кой ще дойде след настоящото правителство? Защо Протестна мрежа не предлага алтернатива?“. Ако пък си от другата страна, вероятно често ти се налага да отговаряш на същите въпроси.

Изключително погрешно е да търсим от граждани (каквито съставят Протестна мрежа) да поемат политическа отговорност по няколко причини. Първо, не даден политически субект може да бъде реална алтернатива на мафията. Второ, близката ни история показва, че подобно „спускане“ на месия е обречено на неуспех. И не на последно място, ако от гражданите се иска да станат политици, кой тогава ще свърши гражданската работа?

Наскоро чух отнякъде може би най-точния отговор на въпроса за алтернативата, поднесен като контравъпрос. Кое е алтернативата на тумора? Туморът няма алтернатива. Не е нужно да има алтернатива. Това управление е тумор за нашата държава – убива я. И затова трябва да бъде отстранено. Никой болен не пита какво ще дойде на мястото на тумора. Нашата държава ще продължава да има нужда от гражданска грижа и „профилактика“ дори след премахване на тумора. Но изключително спешно е на първо време той да бъде премахнат.

Изглежда, че хората искат нов политически субект, който да наметне спасителна мантия и да поведе изгубения народ към обещаната земя. Е, да, обаче съвсем близката ни

история доказва, че бързите и спуснати отнежде с парашут решения не работят. Нещо повече, те са инструмент на недостойни и неморални „успели“ граждани да си купуват власт и да се изкачват по стълбата нагоре към позиции на диктатори в сянка, които дърпат юздите на цяла държава. Само напомням, че СДС беше бленуваната алтернатива на БКП. НДСВ – тази на проваленото СДС. ГЕРБ погълни вакуума след НДСВ. Ако един, само един от тези проекти беше решение на гражданските ни проблеми, на 14-ти юни тази година десетки хиляди граждани, възмутени от наглостта на кабинета „Орешарски“, нямаше да имат повод да излязат на улицата. Самото съществуване на този кабинет е доказателство, че преходът досега е неуспешен. Нови политически субекти не са решението, от което имаме нужда. Трябва да се случи още нещо, нещо различно, в допълнение на появата на нов политически субект.

Назначението на Пеевски разпали гражданската съвест, която повече от 120 дни, леко гузна, че е допуснала да се стигне дотук, търси решение. Търси какво още трябва да се случи. Едно такова решение е именно Протестна мрежа – среда и инструмент с хоризонтална структура за самоорганизация на граждани с цел да бъде коректив на всяко управление. Такъв граждански субект досега не успяваше да се появи в България. И едно от най-големите достойнства на мрежата е, че успява да НЕ се превърне в политически субект. Достатъчно партии и формации се пръкнаха на родна земя. Ако те са корумпирани, недостойни и вредни за България, те трябва да се променят. Трябва да бъдат заставени да се променят, да изчистят ръцете си и да започнат да се вслушват в нуждите на единствения суверен в държавата – нейния народ, нейните граждани. В една демократична европейска държава честта да бъде инструмент за натиск на политическите субекти се падна именно на гражданите. Не на другите политически субекти. На гражданите.

През 2013 г. (Година на гражданите в Европейския съюз) ние, българите, имаме нелеката задача да се научим да бъдем граждани. Още повече, да изградим устойчиво общество на социално и политически ангажирани граждани, които да бъдат буден коректив на всяко управление. Това е единственият ни шанс да постигнем онова, което повече от 20 години очакваме някой друг да свърши вместо нас. Време е да свършим недовършеното!

Ще използвам пак медицинската аналогия – тялото няма нужда от алтернатива на тумора; има нужда да го премахне (ВЕДНАГА) и да изгради здрав имунитет. Този имунитет за държавата представлява нейното гражданско общество.

Нова алтернатива не е нужна. Нужен е устойчив граждански натиск върху всеки политически субект. Нужна е методична и безотказна гражданска борба срещу всяка неправда.#

Снимка: Васил Гарнизов

Сава Чананов: Докато сме тук, трябва да се борим с несправедливостта

Снимка: Евгени Димитров

#: Разкажи ни накратко случката с твоето арестуване?

С: На 10 октомври излезе информация, че много(не)уважаемия ни премиер ще бъде на някакво събитие в хотел „Шератон“. Реших да отида да отдам своята „почит“ към него и действията на правителството му с два меки домата, както е било модерно в Древна Гърция. Чаках премиерът да излезе откъм Президентството, тъй като в последно време за него е обичайна практика да се въздържа от използване на главните входове и изходи. Дочакахме кортежа, но самият Орешарски бе излязъл през страничен вход. Затичах се и хвърлих двата домата в посока на колите. Всичко беше символично. Едната кола мина пред мен, а втората мина от лявата ми страна, а ръката ми се удари в страничния прозорец. Бях привикан от двама служители на МВР, които ми поискаха личната карта (без да се легитимират) и заявиха, че ще ми изпратят призовка. След това единият от тях остана да си поговорим. Разбран човек с адекватна ориентация в нещата. Жалко че нямаше как да застане на наша страна, докато изпълняваше служебните си задължения. Каза ми, че мога да се връщам на протеста. Така и направих. Когато си тръгнах, четирима униформени ме спряха и без да се легитимират ми заявиха да влизам в колата до тях. От радиото им разбрах, че отиваме в първо РПУ. Там получих кроасани за хапване и седнах да чакам двайсетина часа на пейката, докато дойде петък и край на работното време на съда, за да може да ме наместят някъде между другите дела. Така и не можах да се свържа с адвокат, но впоследствие се оказа, че не ми беше нужен, тъй като обвиненията за обида на органите на НСО

и МВР нямаха потенциал да издържат в съда. В крайна сметка получих административна глоба от 100 лв., което прави по 50 лв. на домат. Доста скъпички се оказаха тези домати, но в никакъв случай не съжалявам за стореното. Приятно съм изненадан от служителите на 1-во РПУ. Не знам дали доброто ми поведение и/или двете журналистически карти в портфейла ми не оказаха влияние, но нямам почти никакви забележки към начина, по който бях третиран.

#: Как се чувстваш сега, след тази случка?

С: В момента се чувствам напълно нормално, все едно никога не съм прекарвал 20 часа на течение, вързан за дървена пейка. Учудвам се, че съм съвсем здрав предвид студа в 1-во РПУ. Там половината служители бяха болни, подсмърчаха, кашляха и харчеха грандиозните си заплати и бонуси (50 лв. за N на брой протеста) за хапчета, чайове и евтини сандвичи.

#: Какво е за теб протестът? И кои са най-големите успехи на нашия протест?

С: За мен протестът е алтернатива на емиграцията. Ако се провалим, вероятно ще ни остане само тя... Ние не сме втора ръка хора, живеещи в третия свят, за да допускаме силните на деня да се гаврят с нас, да съсипват всичко наоколо с печалбарските си аспирации и да ни обещават, че Дядо Коледа ще ни донесе по-високи коледни надбавки. Ние сме нормални хора и заслужаваме да живеем в нормална държава, където политиките не се държат с нас като с идиоти. Да говорим за успехите на протеста е все едно да говорим какво е постигнал българският национален отбор по волейбол, изпускайки за пореден път медалите на световното първенство. Протестът в този си вид и особено в тази си численост може да постигне малко неща. Минимумът, който ни е необходим, за да постигнем нещо, е няколкодневна окупация на Народното събрание, докато не свършат депутатските кюфтета. Има и по-радикални варианти, но всички те за съжаление няма да минат без пострадали и от страна на полицията, и от страна на протестиращите. Явно това искат и управляващите.

#: В каква България искаш да живееш?

С: Искам да живея в България, която толерира високата култура и образование, а не глупостта и посредствеността. В България, където всеки получава това, което си е заслужил. В България, където има действащ съд и прокуратура, където министър-председателят може свободно да се разхожда по улицата, а министри и депутати могат да бъдат забелязани в метрото извън триумфалните ПР откривания на нови станции веднъж на 4 години. Това е накратко.

#: Какво би казал на всички, които вече загубиха надежда?

С: На загубилите надежда мога само да кажа, че отчаянието е грях! Докато сме тук, трябва да се борим с несправедливостта във всичките ѝ форми. Това би бил основателен повод да се гордеем със себе си. И един съвет. Ако ще хвърляте домати, гледайте да не сте единствените. Както е и в Парламента, има вероятност колективната отговорност да се окаже ничия отговорност и да ви се разминат стоте лева глоба.

Цената на мечтата За вестника!

Не питай за цената на мечтата – бори се, литвай, падай и умирай!...
Носи я винаги напред – в ръката, възкръсвай: ставай, искай и намирай!
Не я затваряй в себе си, в душата...
Изправен дишай, никога не спирай, мечтай за радостта, за красотата!
С възторг и трепет, с вяра в чудесата – тя ражда и мира, и светлината, с кръвта заплаща любовта и свободата...
НЕ ПИТАЙ ЗА ЦЕНАТА НА МЕЧТАТА!...

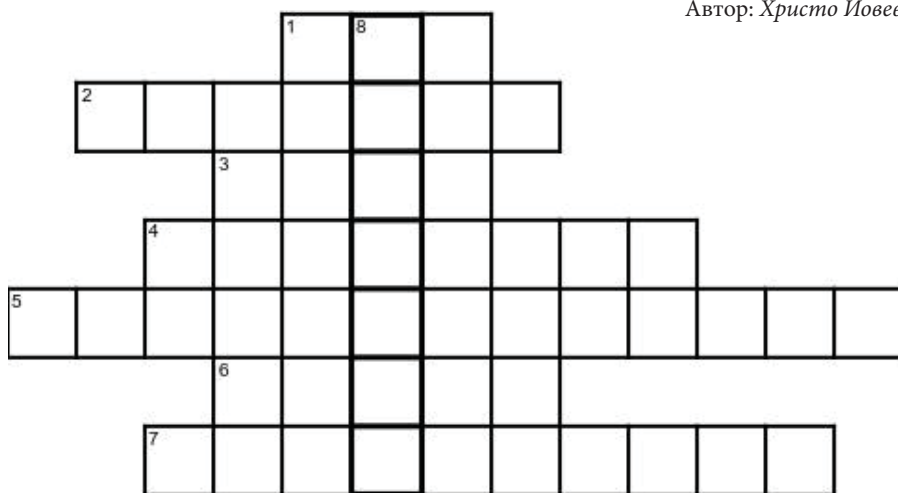
Людмил Янков

Събрана сума за седмицата: 172,40 лв. #

Приятелю, вестник „Протест“ се списва с доброволен труд. Печатното издание се финансира от вашите дарения и затова искаме тук да благодарим на всеки, който е отделил по-малко или повече пари за това. Сумата не е важна, а участието в една нова и различна България.

Ще продължим да бъдем коректни и отговорни пред вас, като даваме отчет на всички средства, събрани в кутията за дарения на площада.

Автор: Христо Йовев

1. Въпрос от последните 4 месеца, все още без отговор
2. Един успял човек на 33 години
3. Президентска анатема срещу бюджетна актуализация
4. Психо-соматична промяна, при която човек, известен с безскрупулното си преследване на частни корпоративни интереси, става защитник на обществени такива

5. Министерско състояние на духа, избегнато посредством дозировка
6. Стайно цвете с кворумна функционалност
7. Термин за незаслужен отход (1 л., ед. ч.)

При правилно попълване 8 вертикално трябва да се получи **единственият разумен ход на правителството.**

Отговори на кръстословицата
1. Кой
2. Левски
3. Вето
4. Катализатор
5. Инфлатор
6. Фикс
7. Вакациция

ЛИЦАТА В ПАРЛАМЕНТА

В рубриката „Лицата в Парламента“ показваме физиономията на нашите „представители“. Често при излизане от сесия или комисии ние не знаем дали пред нас е депутат или обикновен чиновник или експерт. Нека всеки един да познава „избраниците“ ни и при среща с тях да им каже лично какво мисли за управлението на страната и какви идеи има за бъдещето на България. Нека тези хора най-после излязат от анонимност и да запомнят своите отговорности на депутати в българско Народно събрание. Нека помнят, че с голямата власт идва и голямата отговорност и отчетност пред истинския суверен на властта в България – народа!
(Снимките са взети от сайта на Народното събрание.)

АКСЕНИЯ БОРИСЛАВОВА ТИЛЕВА

Дата на раждане : 03.07.1967 г., с. Крушовене
Професия: преподавател
Езици: английски, руски
Избрана с полит. сила: ПП „ГЕРБ“ 30,54%
Изборен район: 27-СТАРА ЗАГОРА
E-mail: akseniya.tileva@parliament.bg

АЛЕКСАНДЪР РУМЕНОВ НЕНКОВ

Дата на раждане : 07.11.1983 г. в София
Професия: икономист
Езици: английски, френски
Избран с политическа сила: ПП „ГЕРБ“ 30,54%
Изборен район: 23-СОФИЯ 1
E-mail: aleksandar.nenkov@parliament.bg

Вестник Протест е част от Протестна мрежа (www.protestnamreja.bg) и се издава с доброволния труд на екипа:

Георги Илиев
Жюстин Томс

Мартин Райчинов
Миряна Захариева

Михаела Лазарова
Поликсения Ангелова

Христо Йовев
Юлиан Собаджиев

За да има тираж и разпространение вестник Протест разчитаме на теб, читателю. Разпечатай, снимай, прочети и предай нататък. Нека опитаме вестникът да достигне до възможно повече хора. Очакваме новини за протеста и от твоя град: vestnikprotest@gmail.com